

ସାହିତ୍ୟିକଙ୍କର ସାଧନା ଓ ତପସ୍ୟା ଜାରି ରହିଲେ ପୁରସ୍କାର ଓ ସମ୍ମାନ ତାଙ୍କ ପଛରେ ଗୋଡେଇବ : ଶରତ କୁମାର ଦାସ

ଶରତ କୁମାର ଦାସ
ଓଡ଼ିଆ କବିତା
ଜଗତରେ ଗୋଟେ
ଜଣାଶୁଣା ନାଁ । ତାଙ୍କ
କବିତାମାନଙ୍କରେ
ବାସ୍ତବତା ସହ ଅଛି
ଜହ୍ନରାତି ପରି ଯେଉଁ
ଛଳଛଳ ଭାବ, ମେଘର
ବଳୟ ପରି ସମ୍ମୋହନୀ
ଶବ୍ଦ ଏବଂ ପ୍ରାର୍ଥନା
ପରି ମୋହମୟ
ଉପସ୍ଥାପନା ତାହା ତାଙ୍କୁ
ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଠାରୁ
ଅଲଗା କରି ଦେଖାଏ ।
କିଶୋର ବୟସରୁ
ଲେଖାଲେଖି ଆରମ୍ଭ
କରିଥିବା କବି ଶରତ
କୁମାର ନାଟକ, ଗଳ୍ପ ଓ
ଆଲୋଚନା ମଧ୍ୟ
ଲେଖିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ସହ
ଏଥରର ଆଳାପ...

‘ଝରଝର ଆରପତେ’ ସମାବେଶ
ପୂଜା ବିଶେଷାଳରେ ପ୍ରକାଶ
ପାଇଥିଲା । ସେ ଦିନର ଖୁସି କହିଲେ
ନ ସରେ ଯାହା ବର୍ଷନା କରିବା
ଅସମ୍ଭବ । ତା ପରଠୁ ମୁଁ ଆଉ ପଛକୁ
ଫେରିନି । ରାତିମତ ଭାବେ ବିଭିନ୍ନ
ପତ୍ରପତ୍ରିକା ଓ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ମାନଙ୍କରେ
ଲେଖି ଚାଲିଛି । ୨୦୦୦ ମସିହା
ଠାରୁ ଗଳ୍ପ ଓ ଛନ୍ଦ ଲେଖିବାରେ ମଧ୍ୟ
ମନୋନିବେଶ କରିଛ । ୨୦୦୧
ମସିହାରେ ମୋର ଏକ କବିତା
ସଂକଳନ ‘ଚାରୁଲତା ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ
କବିତା’ ଓ ୨୦୧୨ ମସିହାରେ ଏକ
ଗଳ୍ପ ସଂକଳନ ‘ଭାଙ୍ଗି ପଡୁଥିବା
ଆକାଶ’ ଓଡ଼ିଶା ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡେମୀ
ଆନୁକୂଲ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି ।

ଅନ୍ତରେ କବି ଶରତ କୁମାର ଦାସ ...

ଜନ୍ମ-୨୨.୦୯.୨୦୨୧
ବର୍ତ୍ତମାନ ଠିକଣା :
ବାଲିଆପାଳ, ବର୍ତ୍ତମାନ, ଯାଜପୁର

ପ୍ରକାଶିତ ପୁସ୍ତକ

ଚାରୁଲତା ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କବିତା
(କବିତା ସଂକଳନ)

ଭାଙ୍ଗିପଡୁଥିବା ଆକାଶ
(ଗଳ୍ପ ସଂକଳନ)

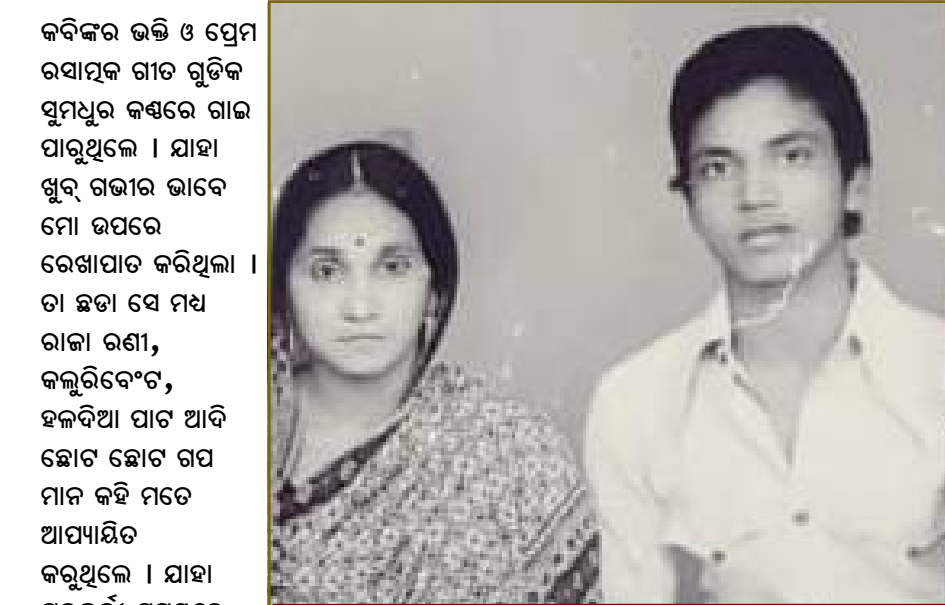
ପ୍ରସ୍ତୁତି : ସୈରିକ୍ଷୀ ସାହୁ

କେମିତି ହୋଇଥିଲା ଆପଣଙ୍କ
ସୃଜନର ଆଦ୍ୟସ୍ଵରଣ ?

ଛୋଟ ବେଳୁ ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରତି
ଗଭୀର ରୁଚି ଥିଲା । ପଲ୍ଲୀ ଜୀବନର
ପରିବେଶ ସାହିତ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ପାଇଁ ମତେ
ପ୍ରଭୁର ଖୋରାକ ଯୋଗେଇଥିଲା ।
ଗାଁ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ପଢୁଥିବା
ସମୟରେ ଛୋଟ ଛୋଟ କବିତା
ମାନ ଲେଖୁଥିଲି । ସେ ଗୁଡ଼ିକ ଖୁଲର
ଝାଲ ମାଗାଜିନରେ ପ୍ରାୟତଃ ପ୍ରକାଶ
ପାଉଥିଲା । ସେ ସମୟରେ
କବିତାଟିଏ ପ୍ରକାଶ ପାଇଲେ ଖୁସିରେ
ଆତ୍ମହରା ହୋଇ ପଡୁଥିଲି ।

ଆପଣଙ୍କ ସାରସ୍ଵତ ପ୍ରେରଣା
କିଏ ? ସାହିତ୍ୟର ଆଦ୍ୟସ୍ଵରୁ
ଭାବରେ ଆପଣ କାହାକୁ ସ୍ମରଣ
କରିବେ ?

ସତ କହିବାକୁ ଗଲେ ମୋ
ଜୀବନର ସାରସ୍ଵତ ପ୍ରେରଣାର ଉତ୍ସ
ଥିଲେ ମୋ ଜେଜେ ମା, ଯାହାଙ୍କୁ ମୁଁ
ଗଭୀର ଭକ୍ତି ଓ ଶ୍ରଦ୍ଧା କରୁଥିଲି ।
କାରଣ ଛୋଟ ବେଳୁ ମୁଁ ତାଙ୍କ ଠାରୁ
ଅସରନ୍ତି ଗଳ୍ପ ଓ ଗୀତି କବିତା
ଶୁଣିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇଥିଲି । ସେ
ଖୁବ୍ ଚମତ୍କାର ଭାବରେ ପ୍ରଚାର

ସ୍ମୃତିର ଝଙ୍କା : ନିଜ ବୋଉଙ୍କ ସହ ଏକ ଆବେଗିକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ, କିଶୋର ବୟସରେ କବି ଶରତ କୁମାର...

କବିଙ୍କର ଭକ୍ତି ଓ ପ୍ରେମ
ରସାୟନ ଗୀତ ଗୁଡ଼ିକ
ସୁମଧୁର କଣ୍ଠରେ ଗାଉ
ପାରୁଥିଲେ । ଯାହା
ଖୁବ୍ ଗଭୀର ଭାବେ
ମୋ ଉପରେ
ରେଖାପାତ କରିଥିଲା ।
ତା ଛଡ଼ା ସେ ମଧ୍ୟ
ରାଜା ରଣୀ,
କଲ୍ପବିଦ୍ୟା,
ହଳଦିଆ ପାଟ ଆଦି
ଛୋଟ ଛୋଟ ଗପ
ମାନ କହି ମତେ
ଆପ୍ୟାୟିତ
କରୁଥିଲେ । ଯାହା
ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ
ଗଳ୍ପ ଲେଖିବାରେ ଖୁବ୍
ଖୋରାକ
ଯୋଗେଇଥିଲା ।
ତେଣୁ ମୁଁ ମୋ ଜେଜେମା’ଙ୍କୁ ଆଜିବି
ସାହିତ୍ୟ ଜଗତରେ ମୋର ଆଦ୍ୟ
ଗୁରୁ ମା’ରୂପେ ସ୍ମରଣ କରେ ।

କେମିତି ଥିଲା ସାହିତ୍ୟ
ଜଗତରେ ପ୍ରଥମ ପ୍ରବେଶର
ଅନୁଭୂତି ? ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଦ୍ଧା
ଆପଣଙ୍କର କେତୋଟି ପୁସ୍ତକ
ପ୍ରକାଶିତ ? ସେଥି ମଧ୍ୟରୁ
କେଉଁଟି ଆପଣଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଓ
କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ?

ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ଓ ବିଶ୍ଵ
ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ପଢୁଥିବା ସମୟରେ
ପ୍ରଭୁର ପ୍ରେମ କବିତା ଲେଖୁଥିଲି ।
ସେ ସମୟରେ ଦୁଇ ତିନୋଟି ନାଟକ
ବି ଲେଖି ଗାଁରେ ମଂଚସ୍ଥ କରିଥିଲି ।
ତେବେ ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବେ କୌଣସି
ପତ୍ର ପତ୍ରିକା କିମ୍ବା ସମ୍ବାଦପତ୍ରକୁ
ପଠନ ନ ଥିଲା ।
ତେବେ ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବେ ୧୯୯୦
ମସିହାରେ ମୋର ପ୍ରଥମ କବିତା

ହେଲେ ପାଠକଙ୍କ ଦ୍ଵାରା
ଆଦୃତ ହବା କଷ୍ଟକର ।

ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା
ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ମାନ୍ୟତା
ପାଇବା ସତ୍ତ୍ଵେ ଯେତିକି
ଅଗ୍ରଗତି କରିବା କଥା,
ସେତିକି କରିପାରିନାହିଁ
ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଏ
ସମ୍ପର୍କରେ କଣ
କହିବେ ?

ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ
ମାନ୍ୟତା ପାଇବା ପରେ
ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଆମ ସାହିତ୍ୟ
ବିଶ୍ଵ ଦରବାରରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧି
ଲାଭ କରି ପାରିବ । ତେବେ
ଆମ ଭାଷାର ଅନେକ ପ୍ରଚାର
ଗ୍ରନ୍ଥ ହିନ୍ଦୀ ତଥା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ
ଭାଷାରେ ଅନୁଦିତ
ହୋଇପାରିଲେ ତାହା ବିଶେଷ
ପାଠକୀୟ ସ୍ଵୀକୃତି ଲାଭ କରି ପାରନ୍ତା ।
ଏ ନେଇ ଉତ୍ତର କେନ୍ଦ୍ର ଓ ରାଜ୍ୟ
ସରକାର ଯତ୍ନବାନ ହବା ଆବଶ୍ୟକ ।

କବିତାରେ କାହାର ମାନସିକତା
ପରିବର୍ତ୍ତନ ସମ୍ଭବ କି ? ନିଜେ
କଣେ କବି ଭାବରେ ସେମିତି
କିଛି ଅନୁଭବ କଣ ଆପଣଙ୍କର
ଅଛି ?

କବିତା କବିତା ପରି ବଂଚି
ରହୁ । କବିତା ପାଠକଙ୍କ ହୃଦୟରେ
ଆନନ୍ଦ ଭରି ଦଉ ଓ ସମାଜକୁ
ବିଗର୍ଭଣନ ଦଉ । କବିତା କଣ
ଭୋଗ୍ୟା ନ ହୋଇ ଗଣ ଭୋଗ୍ୟା ହଉ
ଓ ସାଧାରଣ ପାଠକେ ସହଜରେ ବୁଝି
ପାରନ୍ତୁ । ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କବିଙ୍କର
ମୌଳିକ ଚିନ୍ତାଧାରା ଓ ଶୈଳୀ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ
ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ଭବିଷ୍ୟତକୁ
ନେଇ ଆପଣ କେତେ

ପ୍ରାଣପ୍ରିୟା ପଢ଼ାଙ୍କ ସହ କବି ...

ଆଶାବାଦୀ ? କଣ କଲେ
ସାହିତ୍ୟ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ
ପାଖରେ ପହଂଚି ପାରିବ ?

ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ଭବିଷ୍ୟତ
ଉଜ୍ଜଳ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପରିସ୍ଥିତିରେ
ସୁନ୍ଦର, ବୌଦ୍ଧିକ ଓ ଉତ୍ତର ଆଧୁନିକ
କବିତା ମାନ ଲେଖା ଯାଉଛି ।
ଯଦିଓ କ୍ଷୁଦ୍ର ଗଳ୍ପ ଓ ଉପନ୍ୟାସ
କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନ୍ୟ ଭାଷାର ସାହିତ୍ୟ
ଠାରୁ ଆମେ ଚିକିତ୍ସ ପଛରେ ପଡି
ଯାଇଛୁ, ସେଥିପାଇଁ ଗାଳ୍ପିକ ଓ
ଔପନ୍ୟାସିକ ମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜାରି
ରଖନ୍ତୁ । ସାହିତ୍ୟ ସରଳ ଓ
ବୋଧଗମ୍ୟ ହଉ । ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ
ସାରସ୍ଵତ ଅନୁଷ୍ଠାନ ମାନଙ୍କରେ
ସାହିତ୍ୟ ଚର୍ଚ୍ଚା ଜାରି ରହୁ । ଗାଁ ଗାଁ
ମାନଙ୍କରେ ଭ୍ରାମ୍ୟମାଣ ସାହିତ୍ୟ
ସଭାର ଆୟୋଜନ ହଉ । ଖବର
କାଗଜ ମାନଙ୍କରେ ଅନୁବାଦ
ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରତି ଗୁରୁତ୍ଵ ଦିଆଯାଉ ।
ଯୁବ ପିଢ଼ିଙ୍କୁ ସାହିତ୍ୟ ପତ୍ର ପତ୍ରିକା
ମାନଙ୍କରେ ବିଶେଷ ରୂପେ ସ୍ଥାନ

ବିଆଯାଉ, ତେବେ ଯାଇ ସାହିତ୍ୟ
ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି
ପାରିବ ।

କବି ଜୀବନରେ ପୁରସ୍କାରର
ଗୁରୁତ୍ଵ କେତେ ? କବିତା
ମାଧ୍ୟମରେ କେଉଁ ବାର୍ତ୍ତା
ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉବୋଲି
ଆପଣ ଚାହଁବେ ?

ଯଦିଓ ସାହିତ୍ୟରେ ସମ୍ମାନ ଓ
ପୁରସ୍କାରର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି
ତଥାପି ଏ ମିଠା ବିଷୟ ପଛରେ କବି
କିମ୍ବା ଲେଖକଟିଏ ବୌଦ୍ଧିକା ଉଚିତ
ନୁହେଁ । ସାହିତ୍ୟିକଙ୍କର ସାଧନା ଓ
ତପସ୍ୟା ଜାରି ରହିଲେ ପୁରସ୍କାର ଓ
ସମ୍ମାନ ତାଙ୍କ ପଛରେ ଗୋଡେଇବ ।
ତେବେ କବିତା ସହଜ, ସୁନ୍ଦର,
ବୋଧଗମ୍ୟ ହଉ । କବିତା ପାଠକଙ୍କୁ
ଆନନ୍ଦ ଦଉ, ବିଭୋର କରୁ ।
ହୃଦୟରେ ବାନ୍ଧି ରଖୁ, ଯାହା
ଫଳରେ ସାଧାରଣ ପାଠକେ କବିତା
ପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ ହେବେ ।

ସୁଖୀ ପରିବାର : ପତ୍ନୀ, ପୁତ୍ର ଓ କନ୍ୟାଙ୍କ ସହ କବି ଶରତ କୁମାର ଦାସ...

କବି ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ଗହଣରେ କବି ଶରତ କୁମାର ଦାସ...

ସାହିତ୍ୟ ସଭାରେ କବି ଶରତ କୁମାର...

ପ୍ରିୟ ପାଠକ-୩୧

ମଣ୍ଡିରେ ଲେଖକ: ବଜାରରେ ଖାଉଟି

ସତ୍ୟପ୍ରିୟ ମହାଳିକ

ହଁ, ମୁଁ ବଜାରର ସଭାଗର ନୁହେଁ । ବେପାର କରିବା ପାଇଁ ମୋ ପାଖରେ ବଣିଜ ପସରା ନାହିଁ । ମୋର କୋଟି ଆୟ ଯେନି କେହି ଚିହ୍ନିବେ ଗ୍ରାହକ କୋଟିଏ ବର୍ଷ ମୋତେ ମନେ ରଖିବେ ନାହିଁ । ମୁଁ ଏକଥା ବି ଜାଣେ ଯେ' ମୁଁ ଚିରକାଳ ରହିବି ନାହିଁ କି' ମୋ ସାହିତ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ, ବିବେକୀ ଗ୍ରାହକ କ'ଣୁମର ହେବାକୁ ଅଧିକ ପସର କଲେଣି । ଖାଉଟିଙ୍କ ପାଇଁ ମୁଁ ଲେଖେ ନାହିଁ ।

ସାହିତ୍ୟ ବଜାରରେ ମଣ୍ଡିରେ ଚିହ୍ନିବା ଗ୍ରାହକ ବଡ଼ ଦୁର୍ଲଭ । କାହିଁ କେଉଁ କାଳକୁ ପାଠକକୁ ଗ୍ରାହକ ଭାବେ କବିକୁଳ ସ୍ୱୀକୃତି ଦେଇ ଆସିଛନ୍ତି । କବି ଅଭିମନ୍ୟୁ ସାଥାନ୍ତେ 'ବିବେକୀ ଗ୍ରାହକ'କୁ କବିର କୋଟି ଆୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିବା ବେଳେ କବି ଦାନକୃଷ୍ଣ ଆଉପାଦେ ଆଗକୁ ଯାଇ କହିଛନ୍ତି-

'କୋଟି କବି ଆୟ ଯେନି ପ୍ରଥମେ ବିବେକୀ ଗ୍ରାହକ ଥିବେ ସୁଖେ କବିର ବାଣିଜ୍ୟ ପସରା ମାନ ବଞ୍ଚିଥିଲେ କି କେବେ ହେବ ମୁନ' କବିର ବାଣିଜ୍ୟ ପସରା । ସେ ପସରାକୁ ବିବେକୀ ଗ୍ରାହକ ଆଦରିନେବ । ସାଧୁଜନ ଗ୍ରାହକ ହେଲେ କୋଟି ପରମାୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ଓ ତେବେ ଯାଇ କବିର କବିର କୋଟିଏ ବର୍ଷ ବଞ୍ଚି ରହିବ । ଏ କଳ୍ପନାର ଏକ ବାସ୍ତବ ପସ ବି ଅଛି । ଯେଉଁ ସମୟରେ ଏକଥା କୁହାଯାଉଥିଲା, ସେ ସମୟରେ ବି ବଜାର ଥିଲା, ବଜାରରେ ଗ୍ରାହକ ବି ଥିଲେ । ମାତ୍ର ସାହିତ୍ୟ ମଣ୍ଡିର ଖୁରୁବା ବେପାରୀଙ୍କ ହାତ ସତରୀ ନଥିଲା । ଗ୍ରାହକ ଥିଲେ, ମାତ୍ର କଣ୍ଠମର (consumer) ନଥିଲେ । କବି ଥିଲେ । ମାତ୍ର ବେପାରୀ ନଥିଲେ । କବିର ବାଣିଜ୍ୟ ପସରା ଶୁଦ୍ଧ ସତରୀରେ ବିବେକୀ ଗ୍ରାହକମାନଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁଥିଲା ।

ଆଜି ତ ବଜାରର ମୁନାଫା ଓ ପୂଞ୍ଜି ଭାବେ ସାହିତ୍ୟକୁ ଏକ ବଣିଜର କଣ୍ଠାମାଳ କରି ଦିଆଯାଇଛି । ଏଠି ଗ୍ରାହକ କ'ଣୁମରର ଭୂମିକାରେ ସାହିତ୍ୟ ବେପାର କରୁଛି । ବଡ଼ ବଡ଼ ସାହିତ୍ୟ ସଭା, ସାହିତ୍ୟ କୂଳ ଲିଟେ ଫେସ୍ (Lite fest) ର ଦରବାର ଭିତରେ ଅସଲ ବିବେକୀ ଗ୍ରାହକଟି ବାଟବଣା ହେଉଯାଉଛି । ଗ୍ରାହକ ଓ ପାଠକ ଭିତରେ କେଉଁଠି ଆସି ଖାଉଟି (consumer)ଟିଏ ଠିଆହେଇ ସାରିଲାଣି । ସେ ବଜାରରୁ

ଚା'ର ଉପଯୋଗୀ ସାହିତ୍ୟ କିଣିବ । କବିକୁ ବି କିଣିବ । କେତେ ପାଖ ବସେଇ କବିର କବିକୁ କିଣି ବସିବ । ବଡ଼ବଡ଼ ଦରବାରରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ପାଟ ପଗଡ଼ି ଦେଇ କବିର କବିକୁ କିଣି ନେଉଯିବ । କରପୋରେଟ ଯତନର ପୃଷ୍ଠ ପୋଷକତାରେ ସକା ଯାଇଥିବା ଏହି ମଣ୍ଡି କେତେ ମତେ ଲେଖକ ବାପୁଡ଼ାକୁ ଶୀତଳ ଓ ଶିଥଳ କରି ପକେଇବ । ସାଧୁ ସାବଧାନ ।

ହଁ, ମୋର ପାଠକଙ୍କ କଥା । ମୁଁ ଗୋଟାଏ ଜଣେ ଅନମନୀୟ ଓ ଆଡ଼ବାୟା ଲେଖକ । ସେଥିପାଇଁ ମୋର ପାଠକଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ବି ସୀମିତ । ମୁଁ କମ୍ ଲେଖେ । ଅନିୟମିତ ଲେଖେ । ଓଡ଼ିଆରେ ଲେଖେ ଓ ଓଡ଼ିଶାରେ ନଥାଇ ଲେଖେ । ଗପ ଲେଖେ ଓ କେବେକେବେ ଉପନ୍ୟାସ ବି । ମୁଁ ଯାହା ଲେଖେ ଓ ଯେମିତି ଲେଖେ, ତାହା ଅନେକଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗେ ବି । ମୁଁ ମନୋରଞ୍ଜନ କରିବା ପାଇଁ ବା ତାଳମପାସ କରିବା ପାଇଁ ଲେଖେ ନାହିଁ । ମୋତେ ପଢ଼ୁଥିବା ଲୋକ (ପାଠକ)ଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ବି କମ୍, କାରଣ ମୋ ଗପ/ ଉପନ୍ୟାସ ସହଜ, ସରଳ ଓ କୋମଳ ନୁହେଁ । ପାରମ୍ପରିକ ଧାରା ଓ ଧାରଣାର ବି ନୁହେଁ । କଥା ଓ କଥାନକ ବି ଅତୁଆ ଚଉଥା । ମୋ ଗପ/ ଉପନ୍ୟାସ ଶୋର ପଢ଼ିବାର 'ସ୍ଵିପ୍ଟ ପିଲ୍' ନୁହେଁ । ଏହା ବିରକ୍ତିକର ଏକ ସଂକ୍ଳାମକ ଭୂତାଣୁ, ଯାହା ଶୋର ପଢ଼ିଥିବା ସୁନାପୁଅ/ ଝିଅମାନଙ୍କୁ ନିଦରୁ ଉଠାଇ ଦେଇପାରେ ।

ଛାଡ଼ନ୍ତୁ । ମୋର ଚର୍ଚ୍ଚା ଯେଉଁ କିଛି ଦାକ୍ଷିଣ୍ୟ ପାଠକ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ମୋତେ ଖୋଜି ଖୋଜି ପଢ଼ନ୍ତି ଓ ନଲେଖିଲେ ରାଗନ୍ତି; ସେମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ଆଜି ବି ମନେରଖୁଛି । ତାଙ୍କ ନାଁ ଏଠି ନେବାକୁ

ହଁ, ମୋର ପାଠକଙ୍କ କଥା । ମୁଁ ଗୋଟାଏ ଜଣେ ଅନମନୀୟ ଓ ଆଡ଼ବାୟା ଲେଖକ । ସେଥିପାଇଁ ମୋର ପାଠକଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ବି ସୀମିତ । ମୁଁ କମ୍ ଲେଖେ । ଅନିୟମିତ ଲେଖେ । ଓଡ଼ିଆରେ ଲେଖେ ଓ ଓଡ଼ିଶାରେ ନଥାଇ ଲେଖେ । ଗପ ଲେଖେ ଓ କେବେକେବେ ଉପନ୍ୟାସ ବି । ମୁଁ ଯାହା ଲେଖେ ଓ ଯେମିତି ଲେଖେ, ତାହା ଅନେକଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗେ ବି ।

ମୁଁ ତାହୁଁନି । ଆଉ କେବେ ଓ ଆଉ କେଉଁ ଅପସରରେ ନେବି । ଚର୍ଚ୍ଚାପି ସେମାନଙ୍କ ମହନୀୟତା ସଂପର୍କରେ ଲେଖି ନପାରିଲେ, ତାହା ମୋତେ ବାଧ୍ୟ । ଜଣେ ମୋର ପ୍ରିୟ ପାଠକ (ଅଧ୍ୟାତ) ଅରେ ମୋର 'କଭର ଷୋର' ଉପନ୍ୟାସ ପଢ଼ି ଡୋ ଡୋ ହୋଇ କାହିଥିଲେ ଓ ରାତି ଏଗାରବାରେ ମୋତେ ଫୋନ୍ କରିଥିଲେ । ଜଣେ ମୋର ପ୍ରିୟ ପାଠକ (ଯାହାକୁ ମୁଁ କେବେ ଦେଖି ନଥିଲି କି ଚିହ୍ନି ନଥିଲି) ଅରେ ମୋତେ ଭେଟିବା ପାଇଁ ଓ ମୋ ସହିତ କିଛି ସମୟ ବିତାଇବା ପାଇଁ ଧୂଳି ଖରାରେ ଦି' ଘଣ୍ଟା ନିଜ କାମର ଏସି ଅର୍ଡ଼ କରି ମୋତେ ବେସର ରଖିଥିଲେ । ସବୁଠୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା ଯେ ମୋର କେତେକ ବନ୍ଧୁ ବଜାରରୁ ଓ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାଶକଠାରୁ କିଣି ଧରି ଆସିଥିଲେ ଓ ମୋ ଦକ୍ଷତାରେ ସେଇ ବହି ଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ କରାଇ ନେଲେ । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ମୋ ଚରଫରୁ ବହିଟିଏ ଉପହାର ଦେବାକୁ ଚାହିଁବାକୁ ସେ ତାଙ୍କ ବ୍ୟାଗରୁ ସେ ବହିଗୁଡ଼ିକ କାଢ଼ି ମୋତେ ଦେଖାଇ ଥିଲେ ।

ଅରେ ଜଣେ ପାଠକ ଗପର ପ୍ରେମରେ ପଡ଼ି ମୋତେ ଭଲ ପାଇଲେ । ମୁଁ ଭଲ ପାଇଲା ବେଳକୁ ସେ କାହାଣୀଟିଏ ହେଇଗଲେ । କିଛି ପାଠକ/ ପାଠକୀ ଗପପଢ଼ି ଫୋନ୍ କରନ୍ତି । କିଛି ପଢ଼ିସାରି ଚିଠି ଲେଖନ୍ତି । କିଛି ପାଠକ ନା' ଫୋନ୍ କରନ୍ତି, ନା' ଚିଠି ଲେଖନ୍ତି । ସେମାନେ ପଢ଼ିସାରି ମୋତେ ଏଡ଼େଇ ଯାଆନ୍ତି । କିଛି ପାଠକ ମୋର ବାକ, ଅଗ୍ନିବେଶ, ସାହାଡ଼ା ବୋଲି କହି ଗାଲି ଦେଉଛନ୍ତି । ଆହୁରି କେତେ କିସମର ପାଠକ ଅଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ମୋତେ ବିଲକୁଲ ନପଢ଼ିବି ପଢ଼ିବାର ଜ୍ଞାନ ଦା କରି ଧରା ପଢ଼ିଛନ୍ତି । ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ମୋର ନମସ୍ୟ । ମୋର ପ୍ରିୟ । ମୋର ପ୍ରିୟ ମଣିଷମାନଙ୍କ ତାଲିକାରେ ଏମାନଙ୍କ ନାଁ ଅଛି । ଏମାନେ ନଥିଲେ ମୁଁ ନଥାନ୍ତି । ଏମାନେ ଅଛନ୍ତି ତ' ମୁଁ ଅଛି । ମୋ କବିରୁ ଅଛି । ହଁ, ମୁଁ ବଜାରର ସଭାଗର ନୁହେଁ ।

ପ୍ରିୟ ପାଠକ

ବେପାର କରିବା ପାଇଁ ମୋ ପାଖରେ ବଣିଜ ପସରା ନାହିଁ । ମୋର କୋଟି ଆୟ ଯେନି କେହି ଚିହ୍ନିବେ ଗ୍ରାହକ କୋଟିଏ ବର୍ଷ ମୋତେ ମନେ ରଖିବେ ନାହିଁ । ମୁଁ ଏକଥା ବି ଜାଣେ ଯେ' ମୁଁ ଚିରକାଳ ରହିବି ନାହିଁ କି' ମୋ ସାହିତ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ, ବିବେକୀ ଗ୍ରାହକ କ'ଣୁମର ହେବାକୁ ଅଧିକ ପସର କଲେଣି । ଖାଉଟିଙ୍କ ପାଇଁ ମୁଁ ଲେଖେ ନାହିଁ । ମୁଁ ମୋ ଅସହାୟତା, ମୋର କାରୁଣ୍ୟ ଓ ମୋ ପାଠାକୁ ଅନ୍ୟକୁ ଶୁଣାଇ ସମବେଦନା ନେବାପାଇଁ ଲେଖେ ନାହିଁ । ଲେଖେ, ନିଜଠାରୁ ନିଜକୁ ମୁକୁଳାଇ ନେବାପାଇଁ । ମୋ ପାଠକ ଧାରେ ଧାରେ କମିଯିବେ ଓ ଦିନେ ମୋତେ ଭୁଲିଯିବେ । ସ୍ୱାଭାବିକ । ମୁଁ ସାହିତ୍ୟର ବଜାରରେ ନାହିଁ । ମୁଁ ବେପାରୀଙ୍କ ମଣ୍ଡିରେ ନାହିଁ । ମୁଁ ଚେଇଁ ରହିଛି । ଶୋଭ ନାହିଁ ।

ଛୋଟ ଗପ

ବାୟା ରାଜାର କାହାଣୀ

ପ୍ରିୟଙ୍କା ପ୍ରିୟବର୍ଗନୀ ଦାସ

ଗୋଟେ ଦେଶରେ ଜଣେ ବାୟା ରାଜା ଥିଲେ । ସେ ବାୟା ରାଜା ଜଣକ ଭାରି ଅଭୁତ । ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାରେ ସମସ୍ତ ଉଠବସ ହେଉ, ଦିନରାତି ହେଉ ବୋଲି ସେ ଚାହୁଁଥିଲେ । ସେଥିପାଇଁ ସବୁ ରକମ ଦେବାକୁ ବି ସେ ପ୍ରସ୍ତୁତ । ଏମିତି କି ତାଙ୍କୁ ପାଣି ଗୁଣାଗେ ବଡ଼ଦୁର ଦେଉଥିବା ଲୋକଟିକୁ ବି ସେ ଖାଲି ହାତରେ ଫେରାଇ ନଥିଲେ କେବେ । ସେ ଭାରୁଥିଲେ ସେ ଟଙ୍କା ଦେବା ଦ୍ୱାରା ଲୋକଟି ତା କାବନ ତ ବଞ୍ଚେଇ ପାରୁଛି । କିନ୍ତୁ ସବୁ ସମ୍ପର୍କ ଯେ ଟଙ୍କାରେ ତିଆରି ନୁହେଁ ଏକଥା କୋଉ ତାଙ୍କୁ ଜଣାଥିଲା ? ତାଙ୍କର ଏ ଚିନ୍ତାଧାରା କିଛି ଜଣଙ୍କୁ ସିନା ଭଲ ଲାଗୁଥିଲା କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ନିଜଲୋକ ହିଁ ତାଙ୍କର ଏ ବିଚିତ୍ର ଆଚରଣରେ ହେଉଥିଲେ ବ୍ୟଥୁତ । ମାନସିକ ଭାବରେ ଯେମିତି ସମସ୍ତେ ଦୂରେଇ ଦୂରେଇ ଯାଉଥିଲେ ବାୟା ରାଜାଙ୍କ ଠାରୁ । ନିଜ ଲୋକଙ୍କୁ ହରେଇ ବାୟା ରାଜା ଦିନେ ହେଲେ ନିଃସଙ୍ଗ । ତଥାପି ଫରକ ପଡ଼ିଲାନି ତାଙ୍କୁ । ଏବେ ଭୋଗ, ଉପଭୋଗରେ ଅଧିକ ମନ ବଳିଲା ତାଙ୍କର । ରାଜ୍ୟର ସୁନ୍ଦରୀ ମାନେ ଆସିଲେ ତକାହେଇ, କିଣା ହେଇ । ଟଙ୍କା, ସୁନା ଗହଣା ଲୋଭରେ ରାଜାଙ୍କ ଦରବାରରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ହରେଇ ରକମର ସୁନ୍ଦରୀ । ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ଏକକୁ ଆରେକ ସମସ୍ତେ । ରାଜା ନିଜର ସମସ୍ତ ରାଜସ୍ୱ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିଦେଇ ସୁନ୍ଦରୀମାନଙ୍କର ବାହୁବନ୍ଧନରେ । ରାଜକୋଷ ଖୋଜ

ହେବାଯାଏଁ ରାଜାଙ୍କର ଜାରି ରହିଲା ଏ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ । ଦିନେ ସେହି ବେଶ୍ୟାସତ ରାଜା ଦେବାଳିଆ ହେଲେ, କୁମେ ଦୁକ୍ତା ବି ହେଲେ । ତାଙ୍କୁ ଯାରିଲା ଯୋବନ ହରେଇଦେବାର ଭୟ, ମୃତ୍ୟୁର କୋକୁଆ ଭୟ ବେଢ଼ି ଧରିଲା ତାଙ୍କୁ ଚାରିପାଖେ । ଆଉ ଧନ ଆଶାରେ ଛୁଟି ଆସିଲେନି ରାଜ୍ୟର ଗୋଟେ ବି ସୁନ୍ଦରୀ ରମଣୀ । ଗରିବ ରାଜା ପାଖକୁ କିଏ କାହିଁ ଆସି ନାଁ ପକେଇବ ? ଆଉ ହାତ ଖୋଲିବା ପାଇଁ ସାହସ ଭ ନାହିଁ ରାଜାଙ୍କର ।

ବୟସ ଓ ଦାରିଦ୍ର୍ୟକୁ ହାତ ଟେକି ଦେଉଥିବା ବାୟା ରାଜାର ଦରବାରରେ ଦିନେ ପହଞ୍ଚିଲା ଜଣେ ଶାବନୀ ରଜାର ବାଉରୀ ଝିଅ । ସେ ରାଜାଙ୍କୁ ଭେଟିବାକୁ ଚାହେଁ ଏକାନ୍ତରେ, ପାଇବାକୁ ଚାହେଁ ତାଙ୍କ ସାନିଧ୍ୟ ବୋଲି ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କଲା । ରାଜା ହେଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଓ ଅସହମତ । ମୂଲ୍ୟ ଦେବା ପାଇଁ କାଣି କରଡ଼ିଟାଏ ବି ନାହିଁ ରାଜକୋଷରେ । ଯେ ତ ରାଜାଙ୍କର ନୀତିର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିରୁଦ୍ଧ । ତଥାପି ଝିଅଟି ଦୃଢ଼ ଓ ଅବିଚଳିତ ଥାଏ ତା କଥାରେ । ସେଇଠୁ ରାଜା ବାଧ୍ୟ ହେଲେ ଆସିବାକୁ ଓ ତାକୁ ପାଖକୁ ଡ଼ାକି ଆଣି କହିଲେ: ତମେ କାଣିଥିବ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଦାର୍ଥ ବା କାମର କିଛି ନା କିଛି ମୂଲ୍ୟ ରହିଛି ! ସେଇ ଉତ୍ତରୁ ତୁମ ଦେହର ବି କିଛି ମୂଲ୍ୟ ଅଛି । ହେଲେ ମୋ ପାଖରେ ତୁମକୁ ଦେବାକୁ କିଛିତ ସମ୍ପତ୍ତି ଆଉ ବାକି ନାହିଁ ! ତେଣୁ ତମେ ଫେରିଯାଅ ।

ଝିଅଟି ଅଜ୍ଞ କିଛି ଭାବି କହିଲା : ପ୍ରଭୁ, ଏବେବି ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ ଅନେକ କିଛି ଅଛି ଯାହା ଆପଣ ମୋତେ ହୁଏତ

ଦେଇପାରିବେ ! ଦେଇପାରିବେ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ମାରିବି ଶେଷରେ, ଏବେ ନୁହେଁ । ରାଜା କିଛି ସମୟ ଇତସତଃ ହେଲା ପରେ ବିଳାସ ହେଲେ ସେ ବାଉରୀ ଝିଅର ଉତ୍ସୁକା ଯୋବନ ସାଗରେ । ରାତି ପାହିଲା । ଏବେ ମୂଲ୍ୟ ଦେବାର ସମୟ । ରାଜା କଣ ମାଗିବ କଣ ମାଗିବ ଭାବି ଖୁବ ଚିନ୍ତିତ ହେଲେ । ଝିଅଟି ହଠାତ ରାଜାଙ୍କ ପାଦତଳେ ପଡ଼ି କହିଲା: ଆପଣଙ୍କ ପାଦଧୂଳି ଚିକେ ଚାହେଁ.. ଦେବେ ? ଅନେକ ବର୍ଷ ହେବ ଆପଣଙ୍କୁ ମନେ ମନେ ପ୍ରେମକରି ଆସୁଛି । ଭାରୁଥିଲି ଅରେ ଆପଣଙ୍କ ସାନିଧ୍ୟ ପାଇଗଲେ ଏ ଜୀବନ ମୋର ହେବ ସାଥିକ । ସମସ୍ତେ କହିଲେ: ତୁ ଗୋଟେ ବାଉରୀ ଝିଅ, ସେ ଜଣେ ବିରାଟ ଦେଶର ରାଜା ! ଗୋଟେ ତୁଟକାରେ ଦେଶର ଯେତକ ସୁନ୍ଦରୀ ଝିଅ ତାଙ୍କ ପାଦତଳେ । ଆଉ ତୁ ବାମନ ହେଇ ତତୁକୁ ହାତ ବଢ଼ାଉଛୁ ? ଆଜି କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସଫଳ ।

ରାଜା ନିର୍ବାକ୍ ହେଇ ଚାହିଁଥିଲେ ତାକୁ । ଯାଉ ଯାଉ ଆହୁରି କହିଦେଇଗଲା: ସବୁ ଝିଅ ଆସନ୍ତିନି ରାଜାଙ୍କର ଟଙ୍କା, ଗହଣା, ସମ୍ପତ୍ତି ଲୁଚିବାକୁ । କିଛି ଆସନ୍ତି ମୋ ଭଳି ଅପ୍ରାପ୍ତରେ ପ୍ରେମ ଖୋଜିବାକୁ.... ! ବାସ ତା ପରଠୁ ଆଉ କେହି ବି ଅରେ ଦେଖିନାହାନ୍ତି ସେ ବାୟା ରାଜାକୁ ।

♥ ସହଦେବଖଣ୍ଡା, ବାଲେଶ୍ୱର ପିନ - ୭୫୬୦୦୧ ମୋ: ୭୭୮୮୮୭୭୭୭୭୭

ଏକରୁ ସମସ୍ତ ପାଠି

ଅକ୍ଷୟ କୁମାର ବେହେରା

ଅକ୍ଷୟ କୁମାର ବେହେରା ସୁନାପୁସ୍ତକ ପ୍ରେମରେ ରାଜକରେ । ମାତ୍ର ବିକର୍ଷଣ କ୍ରିୟାରେ

ଯାଉଥିବା ଲୋକ ଅନ୍ଧଧର ସମସ୍ତ କାଟିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହୁଏ । ଅନ୍ୟକୁ କଷ୍ଟ ଦେବ କଣ ନିଜେ କଷ୍ଟ କାଳରେ ଛନ୍ଦି ହୁଏ । ନାରୀଟିଏ ରାଣୀରୁ ଦାସୀ ସରକୁ ପରେ ଆସିପାରେ । ପ୍ରେମ ନିବିଡ଼ ପାଇଁ ବିବାହ ସଂସାର ବନ୍ଧା, ପ୍ରେମ ଫାଶରୁ ମୁକୁଳିଗଲେ ଗଲା ସୁଖଗଲା, ସଂସାର ଗଲା । କଲି କଳହର ସୂତନା ଜନ୍ମ ଦେଲା ସହିତ ଜଡ଼ିତ ଥାଏ । ଏ ମଧ୍ୟରେ ଅଛି ବିଷକନ୍ୟା ଯୋଗ ଉଆଁଦା ବୋଷ ୨୭ ଯୋଗରୁ ବିଷମ ଗଣ ଅବ୍ୟକ୍ତ ବଳ୍ତ ପରି ଅନେକ ପ୍ରକାର ଯୋଗରୁ ତାର ବିଷ ବେଳାରେ ଜନ୍ମ ଗଣ କ୍ଷେତ୍ର ଗଣ୍ଡତିଥି ଗଣ୍ଡଳଗୁରେ ଜନ୍ମକୁ ଅନେକ ସାଂଘାଟିକ ଗ୍ରହ ଯୋଗର ଜନ୍ମ କାତକ । ଅମାବାସ୍ୟା ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷରେ ଓ ଆଗକୁ ଶୁକ୍ଳ ପ୍ରତିପଦ ତିଥି ୨ କରଣ ସଂଶ୍ଳିଷ୍ଟ । ଏର ଅମାବାସ୍ୟା ଦିନୁ ୨ କରଣ ଓ ପୂର୍ବର ୧ କରଣ ଶୁକ୍ଳ ପ୍ରତିପଦର ୧ମ କରଣ ମୋଟ ୪ କରଣ ସ୍ଥିର କରଣ । ମାସରେ ଥରେ ଆସନ୍ତି ଏଇ ୪ ସ୍ଥିରକରଣ ଅର୍ଥ ୭ କରଣ ଚରକରଣ ମାସରେ ଅନେକ ଥର ଆଦୃଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତି । ସ୍ଥିରକରଣ ଦୁଃଖଦାୟୀ ଫଳ ଜନ୍ମିତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଦିଅନ୍ତି । ସୌର ଦୃଷ୍ଟ ମାସ ହେଉଛି ଚନ୍ଦ୍ରମାନ କେଷ୍ୟ ମାସ ଏଥିରେ ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଉତ୍ସାହନ ରହିଲେ ବି ଏର ଅମାବାସ୍ୟା ହିଁ ଏକ ଆଚକିତ ଅମାବାସ୍ୟା ଜନ୍ମିତ କନ୍ୟା ପାଇଁ ଭବିଷ୍ୟତ ଜୀବନ ପାଇଁ ଏକ ଉଦ୍‌ବେଗ ସୃଷ୍ଟିକାରୀ ଏପରି ଯୋଗ ଦାତା କନ୍ୟା ମାନଙ୍କର ପିତାମାତା ଏହାଙ୍କ ପାଇଁ ଚିନ୍ତାରେ ରହନ୍ତି । ଅମାବାସ୍ୟାରେ ଚନ୍ଦ୍ର ଆକାଶରେ ବିଲୋପ । ଚନ୍ଦ୍ର ଅଗ୍ରହର କାଳରେ ଜନ୍ମ କାତକ ବା ଜାତିକା ମାନସିକ ବିକୃତତା ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରରେ ଏକ ମୁଦ୍ରାରେ ଦୁଇ ପଟ ପରି ରହିଛି । ମୁଦ୍ରା ନହେଲେ ଦୁର୍ବଳ ଲୁୟାଦି ହୋଇ ବି ହୋଇନପାରେ ଅତଏବ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁଦ୍ରାକୁ ପେଟରା ବାକସ ମୂଣି ମନିବେଗରେ ପୂରାଇ ରଖିବା ପରି ଦୂରକୁ ରଖିବାକୁ ପଡ଼େ । ମୁଦ୍ରା ବିନିମୟରେ ନାନାଦି ଦୁର୍ବ୍ୟ ଆହରଣ ପରି ମୁଦ୍ରା ତାହା ବି କରେ । ବିକର୍ଷଣ ଶକ୍ତ ପାଇଁ ଆକର୍ଷଣ ନିଜର ପ୍ରିୟଜନ ପାଇଁ ଉଦିଷ୍ଟ । ଏ ମୁଦ୍ରାକୁ ସେପରି ରଖିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣେ ଭଲ ସଞ୍ଚୟକାରୀ ମୁଦ୍ରା ମହକୁଦକାରୀ ହୋଇପାରେ । ଆଜି ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ମୁଦ୍ରା

ପ୍ରକୃତରେ ସମସ୍ତ ଦେହରେ ମନରେ ସର୍ବଦା ଶତ୍ରୁ ଅଛନ୍ତି, ଛପି ରହିଛନ୍ତି । ଟିକେ ସ୍ୱାର୍ଥରେ ବାଧା ଆସିଲେ ଏମାନେ ଜାଗରୁକ ହୋଇ ପଢ଼ନ୍ତି । ରକ୍ତ ମାଂସର ଦେହ ପାଖରେ ଅସହ୍ୟ ସ୍ଥିତି ଆସିଗଲେ ବିଦ୍ରୋହ ଉଚ୍ଚସ୍ୱର, କର୍କଶ ସ୍ୱର ପାଟିରୁ ବାହାରେ । ଏସବୁ ଉପସର୍ଗ ପ୍ରକୃତରେ ମୂଳ ଭାବ ହିଁ ଅସହ୍ୟ ।

କଠୋର ତପଃ ସାଧ୍ୟା ସାବିତ୍ରୀ (ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଜ୍ୟେଷ୍ଠା ପତ୍ନୀ)ଙ୍କ ଭୃତରେ ଖଣ୍ଡନ ହୋଇପାରେ । ସାବିତ୍ରୀ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ବ୍ରହ୍ମଦେବଙ୍କର ୨ୟ ପତ୍ନୀ ଗ୍ରହଣ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଅସବ୍ୟକ୍ତ କରି ଏପରି ଭୃତ କରିଥିଲେ । କେହି ପୁଷ୍ପର କ୍ଷେତ୍ର ଗଲେ ଏହା ଜାଣିପାରିବେ ନାମାର ଧନ ହେଉଛି ଚାଳକ ସ୍ୱାମୀ ସୁନାଗାନ୍ଧି କୋଠାବାଡ଼ି ବ୍ୟାଙ୍କ ବାଲାକୁ ନୁହଁ । ସ୍ୱାମୀ ନଥିଲେ ଏସବୁ ଅସାର । ସାବିତ୍ରୀ ତପସ୍ୱିନୀ ହୋଇ ନାନା ମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିଛନ୍ତି । ବିବାହିତ ପୁରୁଷମାନେ ନାନାର ତପସ୍ୟାର ଫଳ ପାଇବା ପାଇଁ ଶୁଣ ରୁହନ୍ତୁ । ଏଇତା ପ୍ରକୃତରେ ଦେବୀ ମାଆ ସାବିତ୍ରୀଙ୍କ ଭଜିତ । ବ୍ରହ୍ମକର୍ମ ହୋଇ ତାଲିକ ସୁରୁଖୁରୁରେ ନହେଲେ ସଂସାର ନଷ୍ଟଭୂଷ ହୋଇଯିବ । ରୋକଣର ଉପାଦାନପର ଖାଇବେ । ଦୂର୍ଘିତାରେ ସମୟ କଟିବ ।

♥ ବରଣ୍ୟ ବାଣୀ' ପିପି ସରକାର ଲେନ୍, ଅଭୃଗୋଦୟ ମାର୍ଚ୍ଚେଟ୍, କଟକ, ମୋ: ୯୪୩୭୦୩୧୯୫୩

